

ÍRÁSTÖRTÉNET (III.)

Szekeres István (Budakalász):

Uráli hím- és nőnem jelző fejmotívumok egy finn pelerinen és a Tallinni Skanzenben. **Nemeket jelző finnugor fejmotívumok történeti összefoglalása**

Helsinkiben — egy népművészeti bolt ajtajára függesztett pelerinen, rögtön megláttam az uráli, Irbit-parti Sziklarajzok — kerekfejű férfi és rombuszfejű nők — díszítő motívumait:

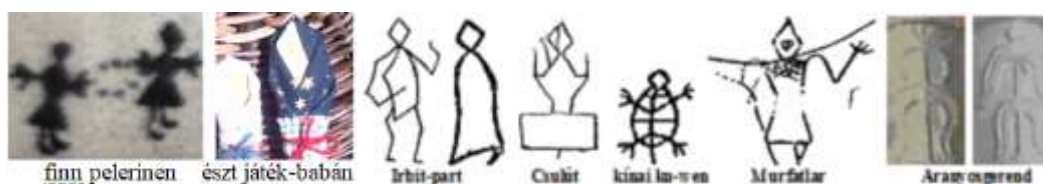

— A **Tallinni Skanzennek** csak az északi felét sikerült bejárnom, erdős területének nagysága miatt. Az egyik 17. században épült, régi használati tárgyakkal és eszközökkel berendezett faháznál, kis kosárában ott is megtaláltam a játék babák nemeinek uráli eredetű jelöléseit:

Rövid beszélgetést kezdeményeztem (két háznál is) az oroszul (még) jól beszélő, szakszerű bemutatást és felügyeletet ellátó idősebb asszonyokkal, akik megerősítették feltevésem: A **hím és nőnemet jelző fejszimbólumok ismertek az észti néprajzban**. De nem tudták, hogy uráli eredetűek és mi a jelentésük.

Ezzel az uráli Irbit-parti sziklarajzoktól — nyugatra a finnekig, és keletre — a kínai (ku-wen) ó-képirás helyszínéig! — bizonyított (az egykori finnugor nyelvláncban) a **nőnem rombuszfejjel történt** (egykori) jelölése:

Amely nem-jelölések az Aranyosgerendi Református templom rombuszfejú nőalakjaival, a hunok, koraavarok és Árpád népe régészeti leletein előkerült teknős jelcsalád tájolt ideogrammaival és a kínai ó-képirás piktogramokkal, — a Kárpát-medencébe is eljutottak! (L.: „A székely írás három ábécéjének történeti összehasonlító összevetése” c. tanulmányom történeti összehasonlító táblázatában, a székely betűk régészeti leleteken is előkerült piktogram/ideogramma előzményeit.)

Amelyekből már a koraavarok, majd a székelyek is **nyelvünkön betűket képeztek!** (L.: „A SZÉKELY ÉS AZ ÓTÖRÖK ÍRÁS JELTÖRTÉNETE Bevezetés a történeti összehasonlító jeltörténet módszertanába” c. könyvemben, No. 1.-től No. 63.-ig. Bp. Mundus Kiadó, 2008.)

A kínai (ku-wen) ó-képirásba is eljutott „ős-uráli”, nőnemet jelző rombusz fejszimbólum nyelvi/műveltségi „jelképként” bizonyítja, a már igen korai (XIV – XI. szd.) kapcsolatunkat a kínai írástörténeti kultúrkörrel. És azt a folyamatot, hogy: hogyan lettünk egykor más népelemekkel is keveredve, az ó-kínai szomszédságban: „ázsiai hunok”.

S e néptörténeti folyamat kárpát-medencei befejezéseként: A kínai szomszédságból **kiszorítva, jelentős török népelemekkel is folyamatosan keveredve**, — mint *hunok, avarok és Árpád népe* — „rátelepedtünk” a kárpát-medencei heterogén népességre, és asszimiláltuk.

— **Ők vagyunk mi:** kárpát-medencei magyarok.

Ezért **szűnt meg a mai „ugor” népektől keletre, a mai Mongólián át az ó-kínai szomszédságig egykor létező finnugor nyelvlánc!** — és foglalták el egykori életterünk teljes területét mongol és török nyelvű népek.

— De, — **mit is jelentenek mai nyelvünkön az „ős-uráli”, nemeket jelző fejszimbólumok?**

— A **nőnemet jelző** ◊ rombusz rajzával és alá írt „**pina**” (vulva) nevével először egy „WC. népművész” alkotásaként találkoztam. (L. Szekeres, 2008, 52)

Stilizált rajzának jelentését jól láthatjuk a Szeremlei sulyok rajzán is:

(Szekeres, 2008, 93. Hoppál Mihály: Jelképtár 241.)

A kerek fej: ○, — a „fasz” (pénisz) jelölése, a nőnemet jelző rombusznál már kevésbé ismert jelölése nálunk a hímnemnek, mert már a kínai „atya” piktogram helyettesíthette. (L.: 2008, No. 20. jelcikkemben.) Csak „*faszfej*” szavunk őrizte meg, a nőnem jelölés hím párjaként, amelyhez egykor még nem tapadtak negatív értelmezések.

Az Irbit-parti kőrajzokon látható nemeket jelző fejek: a külső nemi szervek rajzainak szimbólikus fejmotívumai a finnugor nyelvlánc népeinél. (Bővebben Szekeres 2008, 90-98)

Nemeket jelző finnugor fejmotívumok történeti összefoglalása, és ami körülöttük van.

1./ Az uráli nő és hímnemjelző fejszimbólumok rendszerét **a legnyugatibb finn és ész**t nemeket jelző fejmotívumokkal **a teljes „finnugor” nyelvláncot** kísérő adatrendszerre egészíthettem ki!

Az Irbit-pari sziklarajzok hím és nőnemet jelző *kör-és rombusz fej-motívumai* a **nyugatra a finn és ész**t, — **keletre, a kínai írástörténeti kultúrkörig**, az eurázsiai *ligetes-füves sávban* voltak jelen. A finnugor népek egykori életterében.

Később a Kárpát-medencében látjuk folytatását, amikor kelet felé a ma létező ugor népek után már megszakadt a finnugor nyelvlánc Kínáig tartó folyamatossága.

Mert — **eddig**i kutatásaim alapján — **sem a török, sem más nyelvű népeknél e nemeket jelző fejmotívumok nem ismeretesek!** Csak az **urálinak definiált ősnelv** utódnyelveit beszélő népeknél!

Ily módon a finn-ugor nyelvlánc népeinek olyan sajátos **kultúrtörténeti és nyelvcsalád azonosítói**, amelyek még a más nyelvű népekkel történt keveredések után is megmaradtak eredeti voltukban.

S ez rávilágít arra, hogy **a tudomány jelenlegi állása szerint: Az uráli ősnyelvi eredetű népek nyelvének és korabeli magasabb kultúrájának (!) asszimiláló képessége igen jelentős volt!** — mert *folyamatosan tudott magába integrálni más nyelvű népelemeket is oly módon, hogy nyelve, és kultúrájának nemeket jelző közös ősisége* továbbra is megmaradt!

2./ Az uráli eredetű fejmotívumok látványos módon bizonyítják az „uráli ősnép” keleti és nyugati irányú szétvándorlását — korabeli ligetes-fás, füves életterükben!

Mert, egymástól sok-ezer kilométerben mérhető távolságokra: — **nyugatra** a mai **Finnországig, keletre** a mai Mongólia területére és a (Huang-ho) **Sárga folyóig** — „szétterjedéssel” nem juthattak! Csak vándorlással, — amikor a fejlődés és fejlettség magasabb fokán már létrejöttek az önszervező közösségekben a társadalmi-gazdasági és vele a személyi feltételei, amely életmódjuk földrajzi életterében, törzsi vándorlásukat már tudatosan vezérelte (vezérelhette). (L.: a Szekeres, 2008. 104-113)

S ennek a hosszú folyamatnak sajátos **műveltségi kísérői voltak** a nemeket jelző fejmotívumok, mert hosszú keleti és nyugati irányú vonulásuk földrajzi életterében — más (pl.: iráni (szkíta), mongol és török) népelemekkel is keveredve — változatlanul maradtak meg annak, ami létrehozta egykor egyszerű és egyértelmű ábrázolási módjukat.

Erősen feltehető, hogy az „uráli ősnép” szétvándorlása korabeli életmódjuk ligetes-fás övezetének életterében már (többnyire) lovas-műveltségű népként (népekként) mehetett végbe. A keleti irányba bizonyosan! — mert az ugor nyelvekkel közös *ló, nyereg* szavaink is bizonyítják.

De bizonyítják **az uráli eredetű népek nyelvbe került iráni eredetű (szkíta?) szavak** is Harmatta János nyelvtörténeti kutatása és kimutatása szerint. Mert a legtöbb a mai magyarság elődnépébe (elődnépeibe) került, a finnugor nyelvek közül (: 45). Legkevesebb a lapp (: 1) és finn nyelvbe (: 4). S ez, csak és csakis az iráni eredetű szkítákhoz fűződhet a steppén. (L.: részletesen Szekeres 2008, 95-98)

A vándorlás folyamatát a nagyállattartóvá fejlődő életmóddal és népesség növekedéssel együtt növekvő terület-szükséglet növelése folyamatosan (együtt) indikálta. Így újabb és újabb (uráli eredetű) népcsoportok (törzsek) vonultak egyre tovább és tovább, sajátos életterük földrajzi övezetében.

3./ A mai Mongólia területére eljutott, iráni nyelvű szkítákkal keveredett „uráli” eredetű népesség érintkezésbe került a korai ősmongol népességgel és az ó-kínai „földműves kultúrával”. De a két, teljesen különböző életmód, nyelv és kultúra miatt a nomadizáló nem keveredett a kínai földművelő népességgel. Csak igyekezett megszerezni (bármilyen módon) a földművelők olyan javait, amelyek életmódjukban nem voltak elérhetők.

A korai mongol nyelvi kapcsolatokat azok a közös, vagy közvetlen mongol eredetű szavaink bizonyítják (bizonyíthatják), amelyek a keleti ótörök nyelvi átvétellel és átadással még nem juthattak nyelvünkbe. **Mert nem azonosíthatók a keleti ó-türk nyelv(ek)ben, a mongollal és nyelvünkkel is egybevethető** megfelelői. Ily módon választva el azoktól a mongol eredetű szavainktól, amelyek később, — már török közvetítésű jövevényként is nyelvünkbe kerülhettek.

A török népekkel csak később kerülhettek elődnépeink igen erős történelmi és nyelvi kapcsolatokba, amikor több ok miatt is meggyengülve, kiszorultak Belső-Ázsiából.

4./ A kínai és ázsiai hun kapcsolatoknak egyik — csak egyik! — látványos és „perdöntő” bizonyítéka a kínai ó-képirás (ku-wen) nőnemű teknős piktogramjának uráli rombuszfejjel jelölése, amely tagadhatatlanul bizonyítja egy uráli nyelvű és kultúrája nép jelenlétét a korabeli kínai kultúra szomszédságában, mert egyetlen olyan népnél nem léteztek (nem léteznek) a nemeket jelző uráli fejmotívumok, amelyekkel az „uráliak” bármikor is keveredtek.

A kínai (ku-wen) rombuszfejű teknős felvetheti annak is a vizsgálható lehetőségét, hogy miként is jött létre a kínai ó-képirás...? —

Mert jól látható és levezethető például, a kínai 'nő, anya' piktogram alkotása is az uráli, Irbit-parti sziklarajz rombuszfejű nőalak **ágyékháromszöge rajzából,** amelynek a kínai ó-képirás piktogrammá fejlődését a (mongóliai) Csulúti kőrajzokkal mutatom be, (L. Szekeres 2008, No. 19. 114-116.) — Kyril Ryjik Nr. 11 *a* és *ab* rajzai és Bernhard Karlgren 1957, No. 94. jelicikke, — a két világszerte elismert sinológus segítségével.

Mert a kínai 'nő, anya' piktogramja (L.: Kyril Ryjik Nr. 11 *a* és *ab* rajzait) a székely írás akrofonias képzésű 'a' hangértékű betűje is, amelynek piktogram előzménye korai avar régészeti leleteken is előkerült. De tagadhatatlanul a kínai képjel egyik korai grafémája.

De ennél is fontosabb, hogy a székely írás minden betűjének piktogram/ideogramma előzménye — kellő felkészültséggel — a kínai írás történetének szakirodalmában, piktogram/ideogramma előzményével, — rendre azonosítható!

5./ A kínai Hung fan (Nagy szabály) filozófia öt elemének hun ideogrammaikat a nőnemű (ku-wen) teknős piktogram rajzából tájolt rajzrészekként kiemelve, az ázsiai hunok alkották. Bizonyossága, hogy két (tájolt) ideogramma pár, a (folyó)víz: 𠂇 ↔ 𠂆 : *észak* — 𠂆 ↔ 𠂇 : *dél* az ordosi hun fejdísz észak-dél irányú tájolói. (L.: részletesen: „A teknős jelcsalád rendszerezése”, és több más tanulmányomban, s a könyvemben (2008) is.)

A kínai Hung-fan (Nagy szabály) filozófia elemei nem csak ideogrammaikból képzett székely betűk hangértékeiben és **közmondásainkban léteznek!** — de **három (!) Sajó (Sófolyó) azonos névadásában** is (!) a Kárpát-medencében: „*ami folyik és lefelé halad, hozza létre a sósat*”. (Szekeres 2008, 73)

6./ A keleti ótörök (ó-türk) nyelvű népekkel (ujgurokkal), és más török népekkel egykori kapcsolatainkat nem csak utódnépeik állítják, és különböző korokban és helyszíneken átvett

török jövevényszavaink bizonyítják. Mert bizonyítják az átvételek kölcsönösségét a keleti ótörök (ó-türk) nyelvbe egykor tőlünk átvett finnugor eredetű szavak is. (L.: „*Finnugor eredetű szavaink Annamarie von Gabain ó-türk glosszáriumában*” c. tanulmányomban.)

7./ Végül:

Nemeket jelző uráli eredetű fejmotívumaink — és a hun, koraavar és Árpád népe régészeti leletein előkerült kínai írástörténeti kultúrkörből származó piktogramok/ideogram-mák bizonyítják, hogy a két ősi kultúra: az uráli eredetű északi, és a déli földművelő találkozás — az uráli eredetű ázsiai hun, és a kínai kultúra és nép időleges találkozás volt. Csak türelmesen végig kell olvasni és gondolni az általam feltárt bizonyosságok hiteles adatokon nyugvó adatrendszerét. —

Mert, ami a bizonyító adatrendszeren kívül van, — az alaptalan, buborékéletű spekuláció.

Ezért immár — képtelenség azt állítani: „A hunok nyelve ismeretlen.”

Irodalom

A Magyar Nyelv Történeti-etimológiai Szótára Főszerkesztő: Benkő Loránd Szerkesztők:

Kiss Lajos, Papp László. Budapest, Akadémiai Kiadó 1984.

Annamarie von Gabain: Alttürkische Grammatik, Leipzig, Otto Harrasovitz 1950.

Bárczi Géza: A magyar nyelv életrajza, Budapest, Gondolat 1975.

Bárczi Géza: A magyar nyelv múltja és jelenje, Budapest, Gondolat 1980.

Hoppál Mihály – Jankovics Marcell – Nagy András – Szemadám György: Jelképtár, Bp. Helikon

Kiadó, 2010.

Karlgren, Bernhard: Grammata Serica Recensa, Stockholm, 1957.

Novgorodova, Eleonora Afanaszjevna: Mir petroglifov Mongolii Moszkva Nauka, 1984.

Ryjik, Kyril: L' idiot chinois, initiation élémentaire a la lecture intelligible des caracteres chinois Paris Payot 1980.

Szekeres István: A székely és ótörök írás jeltörténete, Budapest, Mundus Kiadó, 2008.

Szekeres István: A székely írás három ábécéjének történeti összehasonlító összevetése
Tanulmány

2016-2017.

Szekeres István: A történeti összehasonlító jeltörténet módszerének írástörténeti műveletei az

ótörök és székely írás kutatásában (2015)

Szekeres István: Finnugor eredetű szavaink A. von Gabain glosszáriumában (2016)

Szekeres István: Árpád-kori templomok és a Kassai Kőtár szarkofágjainak piktogram feliratai

a székely betűképzés folyamatában (2016)

Szekeres István: A Hung-fan és az Ordoszi hun koronadisz tájoló ideogrammai (2016)

Szekeres István: A teknős jelcsalád rendszerezése, Tanulmány 2018.

Szekeres István: Magyar, Megyer és mén szavunk történeti összehasonlító etimológiája,
Tanulmány, 2018.